

מסורת הש"ס

(א) פרה פ"ט מ"ז, (ב) מנחות כג. [ביצה לח:], (ג) [מנחות כג:], (ד) [חולין עא. ע"ז כג.], (ה) שנתעברה בשחוטה שהוא הרוב והס"ד. "ז"ק, (ו) כמו אם היא טומאה כמאן. "ז"ק, (ז) כזית בכדי. "ז"ק, (ח) תורת נלל ורקב כמו. "ז"ק, (ט) דמטעמיה לנשיא. "ז"ק, (י) ברוב וטומאה קלה כו' הד"ל. "ז"ק, (י) הרוב. "ז"ק,

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו גרשום

ואותה סאה עצמה חיבבם
 ניקודין. נשטם דהוא אש
 תורומה ממנו חסד חולין.
 ואת דאמיניקודין פירורין
 ופירורין פחות מצביעה
 אכיל לכולהו סאה שעלה
 לשאר ניקודין. למי':
 סאה כולל מה בעט. דאמיני
 חולין אכלו ניקודין [אואל]
 ופשי' ליה דהוא: [אואל]
 שנעלה היה שעלה: גורר
 שם אבי מקומה את
 סאה כולל ממאן קוד ועת
 ממין זה מהני חולין וטבר
 איכילטו סך כח חולין מאן
 אכלו דברבא בני קוד ועת
 [ויכין] דאימא בהו דני
 כח עוד איהו מהו דא
 אפשר אלא ליהו בהו דשטור
 סך סאה תורומה סאה
 שנעלה בהו אפי' דאמיני
 היה סאה שנעלה היה איה
 שעלה ממנו מין אהוא
 את מיני אהוא כח חולין
 סאה וניעורו מחרות טיטול
 ברב אלא מצפספין חסד
 וטמאין: א"ל. אבי אלה דמי
 ציר אלה [דאמיני] דאמיני
 חסד דשטורא עוררת
 טמאיה דהא' משחי טמא
 והא' כח חולין ממאן אהלכ
 מצפספין: סאה סחור מין
 טהור שבור מין ציטור
 טמאה. סאה מין שטור
 שחורין המים שבקדור עם
 מיעוט מים ממאן אשכרי
 א"ל: מצפספין: אשכרי

אלה לר"א דלמך שאני אומר מי חשבינן להו כטוהרין לגמרי וקאמר יאכלנו נקודים אז ילושו: מה טעם. לא חשבינן להו חולין גמורין ^א לרבען כיון דבטלה יז' לר"א הואיל ואית' ליה שאני אומר: גזירה שמה שיהא יצא כו'. דאי חשבינן להו כטוהרין לגמרי איכא למיחש כי הוה ליה קב שאר חולין טמאין מייתי יז' לה ומערב זה בקב ועוד ממין ז' וקסבר ^ב ויז' איבעטלה לקב קמא דברובא דהאי קב ועוד ויזין דליכא דהאי קב ועוד משהו אחד ממאה טמא מן התרומה טמאה שנפלו שם ובטלינן עכשיו מוטא טמא ראשון את טמא שני ויעור מתורת יז' טהרה ומצטרף עם זה והו' להו פלגא ופלגא ולא מיבעל. אלמא טומאה שבטלה חזרה ונעורה מתורת טהרה: אי"ל אם טומאה עוררה את טומאה טהרה יעורר את הטומאה. בתמיה. כלומר מים שבקדרה שטהורים היאך יעוררו מים שצריך לטמא: אישכחיה. לרבי ירמיה: אפשר כשר. של פרה אדומה: אפשר מקלה. אפשר דלעמא: לטמא. איך הנוגע זה כדכתיב והנוגע בני הדבר יטמא (במדבר יט): ואי אפשר טומאה. המבטלת ברוב לא בטלה לגמרי אלא כמאל דאיתיה דמי דאי משכחת טומאה אחריית מצטרפת בזהה נהי דהאי אפשר יז' במגע לא מטמא דכיון דרובו טהור אחריין באפשר מקלה נגע שהוא הרוב אצל במשא מיהא ליטמא דהא מ"מ הטומאה נשא והספי וק"ל דמי חטאת ואשר חטאת מנומאין במשא בפ"ק דיומא (דף יד.). יז' בטילה בשחוטא. חתיכת נזילה שנתערבה בשתי חתיכות שחוטות בטלה נזילה ברוב מלטמא דמין בשאינו מינו בטל והאי מין בשאינו מינו הוא: דאי אפשר לשחוטא שסיעשה נזילה. ויז' ומאן דהגריס שאי אפשר לנזילה ששעשה שחוטא ששפתא היא דהא אפשר לנזילה ששהא לה תורת

שחוטת שלל תטמא כלום כגון כי מקרחה לה ימי פרחת טומאה מינה דאמרינן לקמן [ע"ב] הראיה לגר קרויה נבילה והכי מפרש במנחות בפרק הקומץ דבא [גכ.]: ואי אמרת טומאה שבטלה כמאן דאיתא דמיא דאי משכחת טומאה אחרימי חורה ויעיורה ה"נ הוי דמגמע לא מטמא דלא אוליגן אחר ימי חתיכת נבילה י' בשמים דשחטה: אינה מטמאה לא במגע ולא במשא. ואוקימנא לעיל משום דיטול ברוב נגעו בה ואי טומאה המתבטלת ברוב כמאן דאיתא דמי טמא במשא: טומאה חמורה. דהיינו משא: עד לגר. עד שהיא ראויה לאכילת גר תושב אבל אם קרחה ואינה ראויה לגר תו לא מטמאה במשא אבל

ביטול ברוב משום דסוף סוף הרי נושא בית נצילה ולענין איסור
 (זכס ד' עה.) לפיגול ויותר וטמא שכלנן זה בזה ואכלן פטור
 איסורין מצטלן זה את זה משמע דבהיתר פשיטא לכ"ע דמצטלן
 ומה יהיה פטור אפי' היה אוכל^א כדאי אכילה פירא אפי' דמה
 בחולין (דף נט:) וליצטל ברובא ומשני בריה שאני משמע דאיסור מ
 ביצה^ב (דף נח.) גבי ליצטל מים ומלח לגבי עיסה מיימי עליה נהע
 מביטל בטיל וי"ל לענין אכילה כל משא ומתן כשנכנס בציט
 דהטור ואפי' דמסמכר דטומאה גופיה לימא אלא מדרגין
 איסור ללא דמי מטעמא דפרישת: **הנהיג** **בר פרא** ב"י.
 וימטעם ביטול ברוב הוא כדמפרש ר' יוחנן כהדיא צפרק המפסק
 כטעמא דר"א בן יעקב ומההיא הוה מני לאקשויי אפי' לצר פד
 צאהל אלמא טומאה כמאן דליתא וי"ל דהוה מני לדחויי^ג כר"י
 לצבול צורה דהאי נפל שצטליא אין עליו לא תורת צפר ולא תורת
 יש כאן הוה^ד דמטמאין שפיר לפיכך לרבי יוחנן כשנטול כל שבו
 וימטעם לצבול צורה ועוד וי"ל דהוה מני לשנויי דהיא דנהי
 הא דאיצטריך לעיל רבי יוחנן טעמא משום ביטול ברוב לפי סב
 טעמא דביטול^ה לר' **צור**: **טומאה** ק"ה עד כ"ב. בטומאה
 כל המיוחד לאוכל אדם טמא עד שיפסל מלאכול כלכל וצווקטריס
 חררת דם טמאם צמגע דלמדי^ו דם הילדה נגע שוא^ז (ט"א)
 ביטול ברוב נגעו בה^ח ואין נראה דכל טומאת נצילה בין מגע צי

חר הרוב לטמא. אם יור הוא אפר פרה מטמא כדכתיב והנפש הנוגעת תטמא עד הערב ואי אמרת טומ נגע ההוא דפרה: במשע מיהא ליטמי. אם נשאו כלור וירי שיב דפרה: אין הכי נמי הא איחור עלה שא. אלא דאמרת מוטמא כמאן דאזיחיה דמיא: אשחתי. רבימי: ומפרקת למדא מיהא לאקשיא דנשי עלה דנפסלה מלאכל לגר: וטומאה קלה. טומאת אובלין כבבציה עולוס מטמא עד שאין ראוי לכלב

הלוקח בהמה פרק שלישי בכורות

ספר אבשל'תוהו ברובא. תימה מה יועיל הא אין מבטלין
[איסור] לכתחלה ואפי' שוגג אם בטלו אינו מבטל למי"ד
בגיטין (דף גז): נפלו ונתפסלו בין בשוגג בין במזיד לא יעלו
מיהו איכא למי"ד הם בשוגג יעלו ושמה הא חשיב שוגג כמספור
שמותר לבטל: **לא** אמרת וסמיה

לִיָּהוֹן יֵאָבְלוּ נְקוּדִין אוֹ
תַּחֲחֻלָּק אוֹ ^א תַּחֲחֻלָּק
כְּבִיצָה בְּמִקּוֹם
שֶׁעַם גְּזִירָה שְׂמָא יֵבִיא
אֶחָד וְקָב וְעוֹד מִמִּין
שֶׁבָּא וְכִיּוֹן דַּאִיכָא הָיִי
וְנִימְיִנוּ וְנִימְיִנוּ א"ל אִם
שֶׁהִרְרָה עוֹרֶרֶת טוֹמָאָה:
שֶׁנֶּחֱתַרְבַּא בְּאִפְרַיִם מִקְלָה
אֶתְמָא וְאִי רֹבָא אִפְרַיִם
אֶתְמָא מוֹמָאָה

מִשָּׁח מִמֶּנּוּ וְעַל כִּרְחֹץ כֶּשֶׁם בְּצִנְיָה
כִּי־תִמָּאֵם אֶחָד לְדֹא לֹא־הָיָה
בְּמִשָּׁח לֵב אֶל מִמֶּנּוּ כְּמִכּוּרָה הַעֲבֹר
וְהָרֹעֵץ (מִזֵּין קֶדֶד)׃ דִּשְׁנִי חֲלָאִי זִמְיִס
לְנִצִּילָה שְׁחָחֵס בְּקִיסָם אֶפְלִי־הוֹלִיךְ
וְהִנֵּחַ כָּל הַיּוֹם כּוֹלֵו טֶהוֹר אֶלֶף
הִכָּל לְמִוִּירֹד וְדִצּוֹק זֶה צוּה קֶלֶת
וְיִתִּמָּה אִי־דִגְנַע בְּכָל הַזִּמְיִסִּים אֲמֵאִי
טֶהוֹר לֹא־דִפִּי׃ נִגַּע בְּכּוֹלֵו מִשְׁמַע־דֶּטָהוֹר
דּוֹמִי־לִדְשָׁא וְיִמְיִירָה הִכָּע לִלָּה נִגַּע
כּוֹלֵו בְּצֵת אַחַת אֶלֶף נִגַּע צוּה וְחֹזֵר
וְנִגַּע צוּה אֶפְשֵׁר לְטֶהוֹר כִּי־וֹן דְּכָכֵל
פֶּעַם שְׁנוּעָה אִין יוֹדַע יֵי־שִׁיחָא נִגְוַע
בְּטוֹמֵאֶה וְחָל הָיָה נִמִּי סִפְכָּה טוֹמֵאֶה
בְּרִשּׁוֹת הַיִּחִיד כִּי־וֹן דְּצִטְלָה בְּרִצּוֹ
יֵי־וְעוֹד יֵשׁ לְפָרֵשׁ כְּשִׁנְיֻמוֹת הַכָּל יֵי־חֹד
נִצִּילָה וְשִׁחּוּטָה וְהִי כִמּוֹ מִוִּירֹד וְחֵאִי־אֵי
שְׁפִיר אֶפְי־לִרְ״ע דִּהַעוֹר וְהָרֹעֵץ
(ג' ט' סס) לֹא־ע'ג דְּפִלְגִי הֶסֶם אֶפְי־
בְּמִוִּירֹד לִלָּה מִמֶּנּוּ בְּמִשָּׁח הַיִּינֵו
צִוּוֹר אֶלֶף בְּמִוִּירֹד בְּקִיסָם אֶפְלִי־וֹ
רְ״ע מֹדֶה דְּקֹאֲמֵר הֶסֶם וְמוֹדֶה רְ״ע
בְּשִׁנִּי חֲלָאִי זִמְיִסִּים שְׁחָחֵס בְּקִיסָם
וְהִסְטִין שְׁהוּא טִמְאָ וּמוֹקִי לִי־הַ בְּמִוִּירֹד

ואפילו לא היה הסיטון להסיר דוקא אלף אפי' במגע מטמא דהי' במגע לא מטמא לא הוה מטמא במשא מ"מ כהאי דהבא לא מטמא במגע דבטל ברוב וקצת תימה דכיון דא' דחשיב הכא חיצור במרוד בקיים מההוא טעמא דמטמא במשא משום דטומאה כמאן דמחזיק דמיא מההוא טעמא גופיה טמאה במגע ויש לחלק ואת' דא' וכו' ללא אחי הכא לכלל מגע היכי מטמא במשא לרע' וי"ל דה"מ כגון קולית חתומה שאין יכול ליגע או כגון שני חפצי זיתים על העור דפליגי ר' ישמעאל ור"ע אבל הכא דאיכא י"ז שם שיעור טומאה במקום אחד ובר מגע הוא אלף דאין ידוע אחיזה בא לכלל מגע קרינא ביה ואת' מאי שגא דלענין טומאת משא לא מהני י' דאפילו איסורין מצטלין זה את זה כדאמר ר"ל בפרק התערוכות יע' י"א שאלא רבא מין זה חצירו ויבטלנו וי"ע מינה ש"מ שם איסורו והי' י"ז י"ז מנהל הגבילה ודאי כהטותה ואת' דבמשא שגא הרי אלף כותב גבילה כדמי אכילת פרס וגבי גיד הנשה פריך בטל ברוב כד"מ כי לא הוי גבילה או את שדרכו וכל שדרכו ובסוף קב חטיין של חצירו בקבים שלו דנהי דלר' יהודה לא בטל לרבנן גלעיה קמא קמא בטל ברוב היתר ודמי למגע כשנגע וחזר וגגע הא מתבטל ברוב מ"מ נהי דגזר רבנן לענין משא לא גזר לענין אחאי לא פריך מההיא דר"ש דלעיל דנימוק הולד עד שלא יא' (דנ"ה ס.) ולעיל מ"מ קמא דאמר דבר אחד משמע דטעמא דר"ש גבצי טומאת מת לא שייך טעמא דלרשיה לגר ומדליתיה מטמא פליגי אדר' יוחנן בפרק המפלות (ט"ז ד"ה ס:) דמפרש טעמא משום עצמות ולא י"ז חולין כמו שפי' בנדה א"נ מטעמא דמת שלם ממנו דם הלידה טעור דהו' ליכא הכא מת שלם ור"ל מטהר ליה אן דאמר אין מהאיל וחזר ומאיל: **בומאה** חבורה עד א"ב. ו' דאית ליה אחת זו ואחת זו עד לכלב אבל לבר פדא י"ז בלא פשיטא ליה לכולהו דעד לכולב כדחנן טהרות (פ"ה משנה ו') י"ז לטומאה חמורה י"ז משא וטמא קלה היינו מ"מ ויהא דאין מההשתא לפרשו איז נמי לבר פדא הא דא"ר יוחנן לעיל משום משא קורא טומאה חמורה והוא עד לגר דהא דריש טעמא בסמוך

במאן דאיתא ולא מתבטלת דלאחר שטלה ברוב חזרה וניעורה נהי דבמעט לא מטמא כיון דנתערב לא
 וזאמרינן דהסדא בבלא טייל כר', כדפשיטין בהוקמץ במנחות: אן כ"י חייא מנחין לה דהני ר' חייא
 וסדוריא טומאה טרוחה חזרת דסומשו הכי אינה מטמא במנחה: וניחא לר' פדא דאמר לר' טומאה חמורה.
 אי חזרת דס' נמי משום הכי לא מטמא במשא דאיהו ראויא לגר דטרוחה היא: אלא לר' יוחנן כ"י

כג.

בה א ב מ"י פט"ו מהל'
פרה הלכה ד:
בו ג מ"י פ"א מהל' שאר
אבות הטומאות הל' יז:
ד מ"י פ"ד מהל' צבורות
הל' יא טו"ש"ע י"ד ק"י שטו
קע"ז ז:

ה' [מיי] פ"א מהל' שאר
אבות הטומאות הל' טו]:
בזו רז מיי שם הלכה יד
[דע דשם הל' יג וע"ש
פ"ג הל' יא וע"ש פ"ד הל'
יב ועוד בפ"ב מהל' טומאת
אוכלין הל' יח פסק רבי
יוחנן]:

הגהות הב"ח

(א) גמ' אחאי דנאי דבמגע
לא מטמא וכו' אישתיק א"ל
לדמא שאני: (ב) שם לכלב
הא ודאי לא חזיא: (ג) רש"י
ד"ה גזירה וכו' וקסבר
איבטלינהו לקב קמא:

שיטה מקובצת

[illegible]

(א) נראה דגרס צרש"י דאזלינן
אחר הרוב ואמרינן כו'.